

да са оплаши и да устѣпи: той проклѣлъ Генриха, развързалъ Германскій народъ отъ клѣтвата му за вѣрность на Генриха и обявилъ, че трѣба да ся избере другъ императоръ. Князоветъ ся възползовали отъ това отлученіе на императора и обявили, че ще напустятъ съвсѣмъ послѣдній ако не са примири съ папата и не получи прощеніе. Оставенъ отъ повечето Германцы, Генрихъ са принуждава да иде посрѣдъ зима въ Италія и съ голѣмо смиреніе да проси прошка отъ упорития папа. Подыръ едно стояніе на двора съ босы крака и съ друпы, императора са удостоилъ на прощеніе. Нъ униженіето малко помогнало на императора: на връщаніе въ Германія той са научилъ, че князетъ избрали другъ императоръ. Голѣма частъ отъ народа и отъ духовенството прилепнала тогава до Генриха и междуособицата вече поченали. Лъжливы слухове са разнесли въ това време въ Италія, че ужъ Генрихъ са убилъ отъ боговетъ и папата побързалъ да отлѣчи изново мнимоумрълый императоръ. Генрихъ надвилъ съперника си императоръ и побързалъ да прѣмине въ Италія, за да накаже вѣроломството на папата. Той пристигналъ въ Римъ, обявилъ побѣгналый Григорія за сваленъ и поставилъ на мѣстото му новъ папа. Подыръ това Генрихъ са завърналъ въ Германія да довърше междуособната война, която не са прѣкъсвала, защото са появилъ другъ съперникъ. Пълна е съ ужасы и гнусотии тая война; самъ намѣстника Христовъ учи хората да си прѣстъпватъ клѣтвата. Поставеный отъ Генриха папа скоро са промѣнява и на мѣстото му са избира другъ, който былъ съгласенъ съ политиката на Григорія VII. Папа Урбанъ II подигналъ срѣщу Генриха жена му и я накаралъ да изрѣче срѣщу мъжа си страшны хулы и обвиненія, а Пасхалій го проклѣлъ изново и подигналъ срѣщу него и сыноветъ му. Оскърбеный до дълбочинитъ на сърдцето си баща не можилъ вече да държи, той умрълъ въ 1106 г., нъ тѣлото му цѣлы 5 години лежало на земята не погребено, додето са позволи отъ папата да го пустѣжтъ въ гробницата. Съ таквызи средства папата можилъ да смаже Генриха; нъ императорството еще дълго време са борило съ притязаніята на папството, додѣто ний послѣ са достигнѣ до тамъ щото папѣтъ да мислятъ, че вече са